

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve neveřejném zasedání konaném dne 23.1.2013 v trestní věci obžalovaného **Ing. S. P.**, nar. [redacted] v [redacted], *t a k t o* :

Odvolání obžalovaného Ing. S. P. proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 13.11.2012, č.j. 6T 98/2012 – 204, **se** podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ing. S. P. uznán vinným přečinem porušení autorského práva a práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku, a to pro skutek uvedený ve výroku napadeného rozsudku. Za uvedené jednání byl odsouzen podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku mu byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 15ti měsíců. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byla poškozená ČNS IFPI se sídlem Praha 2, Slavíkova 1, odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podal včasné odvolání obžalovaný prostřednictvím svého obhájce, a to do výroku o vině i trestu. Obžalovaný se domnívá, že soud nepostupoval ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a nezjistil přesně skutkový stav, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, respektive následně došel podle názoru obžalovaného k nesprávným skutkovým zjištěním a právním závěrům. Své námitky shrnul do tří okruhů.

Za prvé namítá způsob zajištění důkazů ve věci, a to počítače v budově užívané fakultou ZČU v [redacted], a to aplikací ustanovení § 78 odst. 1 trestního řádu, když předmětný hardware - počítač je nikoli v majetku fakulty, ale univerzity (bez právní subjektivity nelze vlastnit majetek, fakulta není právnickou osobou ve smyslu § 18 odst. 2 zák. č. 40/1964 Sb., právnickou osobou je Západočeská univerzita, se sídlem v Plzni). Subjektivitu má podle zákona č. 111/1998 Sb. vysoká škola, což je podle § 1 zák. č. 314/1991 Sb. Západočeská univerzita se sídlem v Plzni (dále jen ZČU). Jak vyplývá z ustanovení § 19 odst. 1 zák. č. 111/1998 Sb., veřejná vysoká škola vlastní majetek potřebný k činnostem, pro které byla zřízena. § 19 odst. 2 zák. č. 111/1998 Sb. stanoví, že o nakládání s majetkem veřejné vysoké školy rozhoduje rektor nebo orgány nebo osoby, o nichž to stanoví statut veřejné vysoké školy. Fakulta je podle části páté čl. 22 odst. 1 Statutu ZČU pouze součástí ZČU. Hospodaření s majetkem patří, jak výše uvedeno, do pravomoci rektora, který může podle článku 31 odst. 1 Statutu ZČU podrobnosti stanovit směrnici, je třeba zdůraznit, že pan doc. PaedDr. L. E., CSc., který podepsal protokol o vydání věci, byl v té době [redacted] pro studium. § 78 odst. 1 trestního řádu stanoví, že kdo má u sebe věc důležitou pro trestní řízení, je povinen ji na vyzvání předložit soudu, státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu; je-li ji nutno pro účely trestního řízení zajistit, je povinen věc na vyzvání těmto orgánům vydat. Doc. E. nemohl mít k dispozici počítač (majetek ZČU nikoliv fakulty, neboť fakulta majetek žádný nemá a mít nemůže), který byl v cizí kanceláři správce sítě. Policisté poté, co jim nebyl na

jejich žádost vydán příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků podle § 83a trestního řádu přišli do budovy a bez znalosti subjektu (ZČU) požádali o vydání osobu, která u sebe věc neměla a už vůbec nemohla o majetku ZČU rozhodovat. ■■■■■ pro studium fakulty ■■■■■ ZČU o majetku ZČU nerozhoduje. Zastupuje děkana nikoliv rektora ve věcech studia, nikoliv rektora ve věcech majetku. Dokonce neměl ani počítač u sebe (podle § 78 odst. 1 trestního řádu). Doc E ■■■ vstoupil s policisty na jejich pokyn do cizí kanceláře správce sítě a podepsal vydání věci, kterou vydat nemohl (což policisté, osoby zákona jistě znalé, vědět museli, neboť zákon o vysokých školách je dostupný veřejně, stejně jako Statut ZČU). Naprosto stejnou relevanci by mělo, kdyby počítač vydala vedoucí knihovny ZČU, vedoucí menzy ZČU, atp. Obžalovaný má tedy za to, že takto zajištěný důkaz byl obstarán v rozporu s trestním zákonem a soud k takovému důkazu neměl vůbec přihlížet.

Druhý okruh námitek směřuje proti skutkovému zjištění soudu, že skutek spáchal obžalovaný, když na základě provedeného dokazování lze uzavřít, že šlo o neurčitý počet osob, které měly přístup k počítači, který byl zajištěn k důkazu. U některých osob bylo dokonce prokázáno, že na počítači pracovaly (byl tedy „odheslován“, a to často i v době, kdy obžalovaný v místnosti nebyl). Nelze tedy souhlasit se závěrem soudu, že skutek spáchal obžalovaný.

Třetí okruh námitek směřuje k zjištění, že z počítače bylo skutečně něco stahováno a zda software do počítače nainstaloval obžalovaný. Sledování provádělo sdružení ČNS IFPI a nebyl předložen žádný relevantní důkaz, že instalaci softwaru prováděl právě obžalovaný.

Obžalovaný závěrem navrhl, aby Krajský soud v Plzni rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu a sám ve věci rozhodl na podkladě zjištěného skutkového stavu tak, že ho zproští obžaloby.

Krajský soud v Plzni z podnětu včas podaného odvolání obžalovaným přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Přezkoumával proto napadený rozsudek v celém rozsahu. Dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo výroku napadeného rozsudku, nedošlo ze strany okresního soudu k žádným pochybením, která by vedla krajský soud k rozhodnutí o vrácení věci k novému projednání. Okresní soud měl k dispozici dostatek důkazů a postupem podle § 2 odst. 5 trestního řádu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto důkazy pak hodnotil podle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a po uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a na základě zjištěných skutečností dovodil i odpovídající právní kvalifikaci jednání obžalovaného Ing. S ■■■■■ P ■■■■■.

Okresní soud své rozhodnutí řádně odůvodnil a odůvodnění je i v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. Pokud je hodnocení důkazů soudem I. stupně logické a není vnitřně rozporné, pak je krajský soud jeho hodnocením důkazů vázán a nemůže do něj zasahovat.

Okresní soud zhodnotil veškeré provedené důkazy řádným způsobem a krajský soud se zcela s jeho závěry ohledně skutkových zjištění, právní kvalifikace a nakonec i uloženého trestu ztotožňuje, v podrobnostech lze odkázat na velmi pečlivě vypracované odůvodnění.

Obhajoba v odvolání namítala zejména nezákonnost zajištění počítače, ze kterého byly zjištěny základní skutečnosti, které byly jedním z nejdůležitějších důkazů pro trestní řízení. Obhajoba namítá, že počítač nebyl v majetku fakulty, ale univerzity, přičemž fakulta není právnickou osobou, avšak byla jí pouze Západočeská univerzita se sídlem v Plzni. Poukazuje na to, že hospodaření s majetkem patří do pravomoci rektora, a pokud Doc. PaedDr. L. ■■■■■ E ■■■■, CSc. podepsal protokol o vydání věci a byl v té době ■■■■■ pro studium na vysoké škole, tak nebyl tím, který počítač pro účely trestního řízení mohl vydat. Krajský soud se však s argumenty obhajoby neztotožňuje, naopak zcela se ztotožňuje s argumenty okresního soudu, který je rozebral zejména na straně 7 odůvodnění napadeného rozsudku. ■■■■■ fakulty Doc. PaedDr. L. ■■■■■ E ■■■■ byl osobou oprávněnou vydat věc důležitou pro trestní řízení, neboť jako ■■■■■ fakulty mohl zastupovat děkana fakulty v jeho nepřítomnosti. Jako ■■■■■ měl právo vstupovat do jednotlivých kanceláří a tudíž měl i právo a zároveň i povinnost počítač na výzvu policii vydat. Jeho povinnost podle názoru krajského soudu zcela jednoznačně z ustanovení § 78 odst. 1 trestního řádu vyplývá. S argumenty obhájce obžalovaného se krajský soud v žádném případě neztotožnil a stejně jako okresní soud se domnívá, že obhájce obžalovaného zaměňuje povinnost k vydání věci důležité pro trestní řízení s vykonáváním určitých právních úkonů, které může vykonávat jen subjekt s právní subjektivitou.

I s další námitkou obhajoby, že skutek mohl spáchat někdo jiný než obžalovaný, se okresní soud opět velmi podrobně vypořádal na straně 8 v odůvodnění napadeného rozsudku, zejména ve druhém odstavci shora a následujících odstavcích. Úvahy nalézacího soudu jsou zcela logické a tvoří uzavřený řetězec, který jednoznačně vede k obžalovanému. Je zcela nemyslitelné, aby v pracovní době, kdy měl být obžalovaný na svém pracovišti, ve své kanceláři, v ranních či odpoledních hodinách, nebyl ve spojení se svým počítačem a jiná osoba mohla jeho počítač zneužívat k trestné činnosti. Krajský soud nemá, co by k odůvodnění nalézacího soudu doplnil, a proto v podrobnostech znovu odkazuje na odůvodnění rozsudku nalézacím soudem.

Pokud se týká třetího okruhu námitek obhajoby, tak ze znaleckého posudku i zprávy ČNS IFPI jednoznačně vyplynulo, že v určitém období docházelo ke stažení souborů z počítače s IP adresou od osoby jménem „■■■■■“, což odpovídá osobě obžalovaného, který se jmenuje S ■■■■■, tato osoba nabízela ke stažení data obsahující chráněná hudební a audiovizuální díla. Dále bylo zjištěno, že poskytovatelem připojení uvedené IP adresy je Západočeská univerzita v Plzni a uvedená IP adresa je evidována v počítači umístěného v kanceláři ■■■■■ v ■■■■■ a je registrován na obžalovaného. Právě na zajištěném počítači pak bylo zjištěno nainstalováním programu DC++ verze 0.782 a v adresářích na pevném disku byla umístěna hudební alba a audiovizuální díla uvedená ve výroku napadeného rozsudku. Ta stejná díla byla podle zjištění organizace ČNS IFPI nabízena k volnému stažení z počítače právě se stejnou IP adresou. Podle nalézacího soudu, s jehož závěry se krajský soud zcela ztotožňuje, tyto důkazy zcela jednoznačně prokazují, že na počítači, který užíval obžalovaný k pracovní činnosti, byla uložena hudební díla a audiovizuální díla, která požívají ochranu, v tom samém počítači, který používal obžalovaný, byl nainstalován speciální program umožňující sdílení dat a tato díla také byla nabízena k volnému stažení neomezenému počtu uživatelů.

Okresní soud provedl řádné dokazování a na základě všech provedených důkazů dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný je pachatelem trestné činnosti, tedy že se dopustil jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku, když řetězec důkazů tvoří uzavřený kruh, který vede k obžalovanému jako pachateli trestného činu. Okresní soud své úvahy vysvětlil

v odůvodnění rozsudku logicky a v souladu s provedenými důkazy, krajský soud se s nimi zcela ztotožňuje, není nutné opakovat již řečené, a proto v podrobnostech odvolací soud odkazuje na podrobné odůvodnění okresního soudu.

Pokud se týká uloženého trestu, pak se krajský soud domnívá, že okresní soud také postupoval správně, když ukládal obžalovanému pouze výchovný trest, a to při spodní hranici trestní sazby. Tento trest pak uložil na přiměřenou zkušební dobu také při spodní hranici trestní sazby. Takto uložený trest zcela odpovídá tomu, že obžalovaný žil dosud řádným životem, neměl žádné problémy se zákonem, má velmi kladný posudek z práce a je zřejmé, že se jednalo o exces z jinak jeho velmi řádného života.

Pokud se týká náhrady škody, pak správně okresní soud odkázal poškozenou ČNS IFPI s jejich nárokem na řízení ve věcech občanskoprávní, také tento odkaz řádně zdůvodnil ve svém rozsudku na straně 10 poslední odstavec a krajský soud se s jeho zdůvodněním ztotožňuje.

Krajskému soudu vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem nezbylo nic jiného než odvolání obžalovaného zamítnout jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 23. ledna 2013

JUDr. Karel Klůs, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Daniela Jeřábková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Pavlaína Hálová

Vypravila: Jana Poláková

